

Từ lúc bị Nhất Điền, Nhị Điền bắt về dinh thự Đỗ Kế tới giờ, Anh Kiệt và Hoa Mai bị giam dưới hầm tối, ngày đêm chẳng thấy dạng một ai. Cứ đến giờ ăn uống thì bọn cận vệ của Đỗ Kế thông một chiếc giỏ mây xuống, trong đó có đủ mọi thứ. Sự sống vô cùng khó chịu, nhưng Anh Kiệt, Hoa Mai đã bao lần vào sanh ra tử nên họ cũng coi thường. Hơn nữa có anh, có em, hai người cũng đỡ buồn.

Bỗng từ trên nắp hầm có tiếng động rồi nắp hầm từ từ mở. Anh Kiệt và Hoa Mai cùng ngược mắt nhìn lên. Từ trên cao một chiếc giỏ thông xuống. Anh Kiệt nhủ thầm: “Lạ chưa ! Đâu phải giờ cơm mà chúng thông giỏ xuống ?” Anh Kiệt rất hoang mang, nhưng cũng đưa tay đỡ lấy chiếc giỏ và sờ soạng bên trong. Đôi mắt chàng vụt sáng hẳn lên:

- Ô...
- Gì vậy anh ?
- Lạ lùng quá ! Ai gởi cho ta hai thanh kiếm thế này ?
- Trời ! Thật sao anh ?

Hoa Mai bước tới mừng rỡ vô cùng. Anh Kiệt từ từ rút hai thanh kiếm ra khỏi chiếc giỏ, một trao cho Hoa Mai còn một cầm nơi tay. Chiếc giỏ được rút lên ngay, rồi nắp hầm cũng đóng kín lại. Hoa Mai bảo nhỏ vào tai anh:

- Thế này là có người giúp ta rồi ! Nhưng kẻ đó là ai ?

Nàng chợt nghĩ đến bọn Chu Ngân Ngọc ở Đào Nguyên Quán ! Không biết số phận của họ ra làm sao ? Hôm nọ, nàng và Anh Kiệt đã liều chết đứng cánh quân của Lục Ôn Hầu cho họ thoát chạy đến dinh thự Ái Cơ. Chẳng rõ nàng ái thiếp của Đỗ Kế có đùm bọc cho họ chăng ? Hoa Mai nghĩ thế, bảo Anh Kiệt:

- Không chừng chính Chu Ngân Ngọc và các bạn đã giúp mình...

Anh Kiệt cũng hoang mang không kém gì Hoa Mai. Chàng nắm chặt chuôi kiếm trong tay, thấy cộm liền lôi ra một mảnh giấy ai đã cột vào đó tịt bao giờ... Chàng vội bảo Hoa Mai:

- Có thư đây ! Nhưng tối thế này làm sao đọc được ?

Hai người yên lặng nhìn nhau, chẳng biết hành động ra sao ? Hoa Mai khẽ nói:

- Không chừng trong bức thư này, họ hò hẹn với ta giờ thoát ngục. Không đọc được chữ mới khổ chớ.

Anh Kiệt cầm bức thư đưa lên cao nhưng tối quá không phân biệt được chữ nào cả. Chàng ngồi xuống đất, thở dài:

- Thế này đành chịu ! Sao gởi thơ cho ta mà họ không rõ cảnh tăm tối trong hầm giam, thật không hiểu nữa.

Bỗng nắp hầm sịt mở, có tiếng động từ bên trên:

- Vũ hiệp sĩ, Hoa Mai nữ hiệp...

Hoa Mai toan lên tiếng đáp, nhưng Anh Kiệt chặn nàng lại:

- Không chừng quân giặc bày kế chi đây.

Trên kia tiếng nói lại vọng xuống:

- Lệ Hồng tiểu thư đã biết tin rồi ! Sớm muộn gì môn phái Hạnh Hoa Thôn cũng sẽ tới đây. Hãy chuẩn bị để thoát thân.

Rồi nắp hầm đóng kín lại y như trước. Anh Kiệt và Hoa Mai hết sức hoang mang. “Thế là nghĩa lý gì ? Có phải là đội do thám của môn phái mình chăng ?” Anh Kiệt nhủ thầm như vậy ! Chàng vừa mừng vừa lo. Lệ Hồng được biết tin là điều rất may mắn, nhưng nếu nàng nóng lòng kéo quân tới đây thì sự hại không biết đâu mà lường ! Chàng đứng lên, bất đồ chạm nhằm đầu dây lưng lẳng từ trên nắp hầm thông xuống. Anh Kiệt nắm kéo thử rồi lảm bảm:

- Lạ chưa ? Giây gì thế này ? Họ bỏ xuống từ bao giờ ?

Hoa Mai nắm lấy đầu giây, ngẫm nghĩ rồi nói:

- Hay là ta thử leo lên bằng đường giây này xem sao ?

Anh Kiệt gật đầu giắt kiếm vào bên hông rồi phóng mình leo lên nắp hầm giam. Hoa Mai hồi hộp nhìn theo, không dám thở mạnh... Anh Kiệt lên đến nắp hầm. Chàng lắng nghe tiếng động bên trên, nhưng bốn bề vắng lặng như tờ. Bọn quan canh đâu cả rồi. Chàng đoán chừng quân do thám đã dọn đường cho chàng và Hoa Mai thoát thân, nên không dám chậm trễ quay xuống hầm gọi em:

- Hoa Mai hiền muội ! Hãy thoát thân nhanh lên.

Chàng dứt lời, phóng mình nhảy vọt ra ngoài, chân đạp nhằm chiếc khóa hầm bỏ dưới đất. Hoa Mai cũng vừa lên đến nắp hầm, thấy anh khoát tay làm hiệu liền nhảy vọt theo chân. Nàng hỏi nhanh:

- Ai đã cứu chúng ta ?

Anh Kiệt lắc đầu:

- Chưa gặp ai cả, nhưng chắc là quân do thám !

Bỗng chàng nghe tiếng rên ư hư đâu đó, liền nhìn quanh quẩn tìm kiếm. Từ trong hóc tối, một bóng người vọt chồm ra rồi ngã quỵ xuống. Anh Kiệt, Hoa Mai sợ hãi thối lui, nhưng người kia phều phào gọi:

- Vũ hiệp sĩ ! Vũ hiệp sĩ !

Anh Kiệt vội vã quỳ xuống và chàng nhận ra ngay quân do thám của mình:

- Kìa anh, làm sao thế này ?

Do thám quân pheu phào nói nhanh:

- Hãy chạy ngay đi ! Tôi giết quân canh cứu hiệp sĩ và cô nương, nhưng bị thương nặng lắm sợ khó sống.

Vũ Anh Kiệt nhắc do thám quân lên định mang đi, nhưng tráng sĩ giẫy dụa:

- Đứng... hiệp sĩ... Chạy nhanh đi... Tôi không sống được đâu ! Hãy đọc kỹ bức thư để theo đường đó thoát thân. Lê Hồng tiểu thư sẽ đến đây...

Tráng sĩ ráng nói những lời cuối cùng, rồi thở dốc lên, lịm hẫn. Anh Kiệt rất mến thương kẻ dưới tay mình, toan mang xác anh ta ra khỏi nơi này, nhưng Hoa Mai vọt nói:

- Vũ huynh ! Có người đi tới.

Rồi nàng lôi Anh Kiệt chạy nhanh ra phía cửa. Hoa Mai vọt thấy từ ngoài sân dinh thự quân binh rần rộ kéo vào thì lo ngại bảo anh:

- Chúng từ đâu về đông thế kia ? Có cả Đỗ Kế và lũ đạo sĩ Thất gia trang nữa.

Anh Kiệt vừa thấy Đỗ Kế và Nhất Điền xuống ngựa, liền bảo em:

- Chúng ta phải thoát khỏi nơi này ngay, không thì nguy lắm !

Nhưng vì cả hai không rành đường lối trong dinh thự nên vừa ra khỏi nhà, phóng mình lên mái ngói thì Hoa Mai chạm nhầm sợi dây chuông. Chuông reo leng keng khắp các chòi canh quanh dinh thự. Quân cận vệ la lên:

- Có quân gian ! Có quân gian !

Từ dưới sân, Đỗ Kế và các lão đạo sĩ nhìn lên lầu thấy bóng hai người liền thét:

- Quân gian kia rồi ! Bậy đâu ! Vây bắt chúng !

Đỗ Kế vừa dứt lời thì Nhất Điền đã lên đến nơi. Anh Kiệt, Hoa Mai biết mình không thoát được, liền quay lại giáp chiến. Nhất Điền nhìn rõ mặt hai người thì cười khanh khách:

- Lại cũng hai đứa bậy. Giỏi thật ! Mới đó mà đã tìm đường thoát thân rồi.

Anh Kiệt, Hoa Mai tức giận vô cùng ! Khổ nhọc từ nãy giờ vừa thoát đến đây lại gặp chúng, thật không còn gì uất ức hơn. Cả hai đồng liều chết giao đấu với Nhất Điền ! Nhất Điền toan nhảy vào tiếp tay thì Nhất Điền cười to lên:

- A ha ! Hơi đâu hiền đệ nhọc sức ! Để cả hai đứa cho anh.

Bỗng đâu từ dưới sân, tiếng Đỗ Kế vang lên:

- Đứng... Đạo sĩ đừng giết bọn chúng !

Nhất Điền thu kiếm về, thì Đỗ Kế đã đến sát bên ông ta:

- Đạo sĩ quên là Ngọc Lan đang ở trong tay bọn chúng sao ?

Nhất Điền khẽ gạt đầu rồi cùng Nhị Điền nhảy xuống sân không nói một lời. Đỗ Kế biết họ phật ý lắm, nhưng vì lòng thương con quá nặng hấn không làm sao khác được. Anh Kiệt, Hoa Mai còn đứng xó rờ chưa biết vì sao Đỗ Kế không cho bọn đạo sĩ Thất gia trang hạ thủ hai người thì Đỗ tri huyện đã nói:

- Ta không phải thương tình bọn bây mà thả ra đâu ! Hãy về núi Phục Sơn ngay đi và bảo Lệ Hồng nên giữ đúng lời hẹn ước !

- Ước hẹn gì ?

- Hãy về sào huyết bọn bây sẽ rõ. Bảo với Lệ Hồng đừng gạt ta, không sống được đâu.

Nói xong họ Đỗ nhảy xuống đất. Anh Kiệt bàng hoàng nhìn theo hấn. Hoa Mai ngó xuống sân không thấy quân Hán triều bao vây như lúc nãy nữa, liền mừng rỡ bảo Anh Kiệt:

- Vũ huynh ! Bọn chúng rút đi cả rồi ! Không lý Đỗ Kế thả chúng ta thật sao ?

- Anh cũng đang thắc mắc về điểm đó. Tại sao Đỗ Kế lại thả anh em ta và còn bảo về núi Phục Sơn sẽ rõ ?

Hoa Mai chợt nhớ tới lời Đỗ Kế bảo Nhất Điền lúc nãy, liền nói:

- Chắc chị Lệ Hồng đã bắt được con bé Ngọc Lan và giao kết với Đỗ Kế để trao đổi với anh em ta.

- Có lẽ vậy đó ! Thôi chúng ta hãy trở về núi Phục Sơn xem thực hư thế nào.

Hoa Mai vâng dạ và cùng Vũ Anh Kiệt trở về núi Phục Sơn ngay. Nhưng cả hai đều không ngờ là có người vẫn theo sát bên họ. Người đó không ai khác hơn là Nhị Điền đạo sĩ ! Lão ta hội ý với Nhất Điền nên nhất định đuổi theo Anh Kiệt, Hoa Mai lừa khi phái Hạnh Hoa Thôn thả Ngọc Lan rồi là bắt họ trở lại ngay.

Hai người đi nhanh vùn vụt vượt rừng vượt núi để tìm về trang trại. Đến bên bờ suối dẫn xuống khu rừng Phục Lâm, đột nhiên Hoa Mai bảo nhanh:

- Vũ huynh cẩn trọng ! Đừng làm cho chúng để ý... Có kẻ theo sau ta kìa.

Anh Kiệt vẫn bước tới trước, nhưng hai tai lắng nghe từng hơi gió, từng tiếng động trên lá khô. Và chàng nhìn nhận lời Hoa Mai là đúng ! “Tại sao có chuyện lạ lùng như vậy ? Bọn Đỗ Kế đã thả chàng ra, sao vẫn cho người theo đuổi ? Hay là chúng giả bộ để chàng đưa về sào huyết ? Không ! Chúng dư biết đường vào trang trại phái Hạnh Hoa mà ! Chính chúng đã giải cứu cho Lục Ôn Hầu và dặt quân dò thám khắp nơi.”

Bỗng đâu, hai người thấy trước mặt một thầy người nằm sóng sượt dưới đất. Cả hai chạy tới và cùng kêu lên một lượt:

- Trời ơi ! Tần Ngọc, sao thế này ?

Anh Kiệt cúi xuống ôm xúc họ Tần lên thì vụt nghe tiếng Tần Ngọc:

- Vũ huynh !

Chàng hết hồn, nhìn xuống toan la lên, đã thấy Tần Ngọc mở mắt mỉm cười với chàng:

- Anh đừng la. Em không bất tỉnh đâu, chỉ giả bộ thế thôi.

Rồi Tần Ngọc nói nhanh:

- Anh cứ đi tới trước, đừng để chúng nghi ngờ. Một lão đạo sĩ Thất gia trang đang theo dõi anh đó.

- Anh cũng nghi ngờ như vậy ! Nhưng sao em biết ?

- Em vâng lệnh chị Lệ Hồng đến dinh thự Đỗ Kế do thám để nghe tin tức của anh ! Nhưng khi đến đây, đã thấy anh được thả ra rồi !

- Chị em và các bạn đâu rồi ?

- Ở trong rừng Phục Lâm này !

- Ủa ? Sao lại bỏ sào huyệt của ta trong núi Phục Sơn ?

- Đỗ Kế và bọn Thất gia trang vừa đem quân vây đánh, tưởng đâu phải lâm nguy rồi, may nhờ bắt được Ngọc Lan con gái của Đỗ Kế mới yên đó.

Anh Kiệt thấy lời nhận xét của Hoa Mai lúc nãy rất đúng nên hỏi Tần Ngọc:

- Đã thả Ngọc Lan về chưa ?

- Chưa đâu ! Bởi theo lời giao kết của chị Lệ Hồng thì anh về đến trang trại hai hôm sau mới giao trả Ngọc Lan ở Miếu Thổ Thần.

Anh Kiệt chưa hiểu vì lẽ gì Lệ Hồng bắt ép bọn chúng như vậy thì Tần Ngọc bảo thêm:

- Chị Lệ Hồng sợ sào huyệt ở núi Phục Sơn không giữ được nên định dời sang núi Trung Sơn đó anh.

- Trung Sơn có suối Bạch Tuyền cũng được lắm ! Bao giờ đi ?

- Chị còn đợi anh trở về thôi !

Anh Kiệt đã hiểu rõ tình hình ở nhà mấy hôm nay. Tên đạo sĩ Thất gia trang vẫn theo đuổi phía sau. Phải đánh lạc hướng hắn ta mới được. Riêng Hoa Mai, từ nãy giờ vẫn đề ý đến kẻ theo dõi mình. Nàng nghe kỹ tiếng động trên lá khô và

đoán chừng tên kia hư một bên chân trái ! Hắn dần chân mặt xuống đất có hơi mạnh. Hoa Mai nhớ lại tướng đi của bọn đạo sĩ và đoán chắc Nhị Điền chứ không ai khác ! Hắn thường đi xích xụi trước mặt nàng. Hoa Mai chợt đến sát bên anh, nói nhỏ:

- Nhị Điền đang theo dõi chúng ta ! Vũ huynh có ý gì chẳng ?
- Đang định hỏi hiền muội đây ! Quân ta không còn ở núi Phục Sơn nữa !
- Vậy chớ đi đâu ?

Tần Ngọc đáp thay Anh Kiệt:

- Sẽ về núi Trung Sơn ! Chị đừng ra vẻ ngạc nhiên. Em giả chết để báo tin đó.

Hoa Mai sững sờ nhìn cậu bé, nhưng nhờ lời nói đó mà nàng lặng im đi bên cạnh Anh Kiệt. Anh Kiệt vẫn thắc mắc không biết làm sao đánh lạc hướng Nhị Điền. “Dùng thuật phi hành bỏ chạy ? Chưa chắc đã hơn hẳn được ! Mà đi thế này tức nhiên sẽ bại lộ nơi trú ẩn mới của phái Hạnh Hoa còn gì ?” Anh Kiệt chợt dừng chân, đặt Tần Ngọc xuống đất, bảo Hoa Mai:

- Bây giờ chỉ còn có mỗi một cách là đương đầu với tên đạo sĩ đó.

Chàng quay lưng hét lớn:

- Đạo sĩ Thất gia trang ! Tài giỏi như thế mà vẫn quen thói lén lút ư ? Các ông theo ta làm gì mà rình rập như phường trộm đạo ?

Nhị Điền rất bức tức trước những lời mạt sát đó. Nhưng đã lỡ lãnh sứ mạng của Nhất Điền để bắt Anh Kiệt, Hoa Mai trở lại, bây giờ hắn không biết liệu sao ? “Chường mặt ra, chi cho khỏi nổi nóng mà hạ sát bọn Anh Kiệt ! Thế là hỏng hết ! Chắc chắn Ngọc Lan sẽ bị Lệ Hồng bêu đầu ngay chiều hôm nay !” Hoa Mai lại lên tiếng:

- Nhị Điền ! Đạo sĩ đừng trốn tránh vô ích. Muốn gì hãy bước ra trước đã, bọn ta sẽ sẵn sàng tiếp kiến.

Lão đạo sĩ giật nảy mình, không ngờ Hoa Mai tài tình như vậy ! Nghe tiếng chân cũng đoán được người ! Tuy nhiên, Nhị Điền vẫn chưa biết mình sẽ hành động ra sao ? Bỗng dưng, Nhị Điền đạo sĩ nghe đánh bộp một cái phía sau ót rồi chân tay lão rã rời. Lão đạo sĩ đang ngồi trên một cháng ba cây, buông tay ngã nhào xuống đất bất tỉnh như sự. Anh Kiệt, Hoa Mai và Tần Ngọc vụt thấy một thân người ngã dưới gốc cây thì kinh ngạc nhìn nhau, trong lòng đều nghi ngờ Nhị Điền đang muốn giở trò quỷ quyệt. Cả ba đều thủ thế đứng nhìn. Hoa Mai ngó kỹ rồi bảo Anh Kiệt:

- Lạ lùng thật Vũ huynh ! Xác người kia đúng là Nhị Điền chứ không ai khác. Hắn muốn gì mà nằm im lìm như vậy ?

Anh Kiệt không nói không rằng, bước lên tới trước. Hoa Mai hốt hoảng nắm lấy tay anh giữ lại:

- Kìa... Vũ huynh ! Đừng liều lĩnh như vậy !

Anh Kiệt dừng lại, nói nhỏ:

- Phải xem hẳn muốn gì chứ ! Không lẽ cứ ở đây chờ đợi mãi sao ?

Bỗng đâu có tiếng cười khanh khách:

- Phái Hạnh Hoa Thôn quả đúng là hết người tài. Đến như Hoa Mai, Anh Kiệt cũng mất hết can đảm.

Anh Kiệt, Hoa Mai quay nhìn đảo dác, chợt thấy một người chít khăn xanh, râu mọc xồm xoàm, đôi mắt long lanh sáng. Họ Vũ ngờ ngợ nhìn và có cảm giác như gặp ở đâu rồi, nhưng không nhớ rõ được. Anh Kiệt bước tới gần hơn. Khách lạ mở tung chiếc khăn võ sinh quần trên đầu, để lộ rõ hình dáng. Anh Kiệt kêu to lên:

- Trời ! Tiểu Lý Bá đại huynh !

Chàng chạy tới ôm chầm lấy dưỡng tử của Sư Lý Biểu, đệ tam anh hùng trong phái Hạnh Hoa khi xưa đứng sau Liêu Cốc đạo nhân và cha chàng, Vũ Anh Tùng hiệp sĩ. Hoa Mai đứng nhìn khách, trong lòng hết sức ngỡ ngàng. Tiểu Lý Bá cũng ôm lấy Anh Kiệt biểu lộ sự vui mừng đến tột độ. Sau trận Phiên Ngung Thành hai người cách biệt nhau bấy giờ mới được gặp. Tiểu Lý Bá nhìn Hoa Mai hỏi:

- Hiền muội về Hạnh Hoa Thôn tự bao giờ ? Và đã đi những đâu ?

- Tiểu muội đi cùng khắp phương Nam và trở về đây chưa được ba tháng. Còn hiền huynh ? Hạnh Hoa Thôn thất thủ, hiền huynh «vui chơi» ở nơi nào ?

Tiểu Lý Bá biết Hoa Mai trách khéo mình, liền đáp:

- Ngu huynh không ích kỷ như vậy đâu hiền muội. Nước mất thì thân mình còn có nghĩa gì ?

- Thế tại sao hiền huynh chẳng về đây, để bao người mỗi môn trông đợi... Tiêu thúc phụ đã mù, Anh Kiệt hiền huynh bị chúng giam giữ ở bờ Nam Hải, một mình chị Lệ Hồng làm sao điều khiển nổi các bạn phòng thủ thôn xưa ?

- Trời ! Tiêu thúc phụ đã mù ?

Anh Kiệt gật đầu rồi trách Hoa Mai:

- Kìa ! Sao cứ hành tội Tiểu Lý Bá đại huynh như vậy ?

Tiểu Lý Bá đưa tay chặn lời Anh Kiệt:

- Vũ đệ đừng trách Hoa Mai... Cô ấy có quyền trách cứ anh như vậy lắm ! Nhưng khổ nỗi, số phận của anh nào có khác chi hiền đệ.

- Trời... Nghĩa là anh cũng bị chúng bắt đi đày ?
- Đi đày thì không đúng hẳn... Nhưng chúng giam lỏng anh như một kẻ tử tội.

Hoa Mai cau mày hỏi:

- Sao lại giam lỏng ? Thế mà anh không thoát ư ? Có lẽ kẻ đó cũng tài nghệ phi thường lắm mới giữ chân được anh ?

- Chỉ vì Thu Vân. Chỉ vì vợ anh quá hèn yếu, dại khờ mà anh xử sự không khác chi người phản bội !

Tiểu Lý Bá gục xuống lặng yên ! Anh Kiệt bàng hoàng lắm lắm:

- Chị Thu Vân hèn yếu ?

Chàng không thể nào tin được ! “Thu Vân là cháu ruột của Lữ Gia. Lúc đánh phá Phiên Ngung Thành, Tiểu Lý Bá và nàng phải lòng nhau và đã làm lễ thành hôn sau khi thắng trận. Chính Vua Kiến Đức đã tác hợp hai người ! Thu Vân tuy không là trang nữ kiệt, nhưng cũng được rèn luyện theo dòng dõi nhà tướng ! Có đâu lại quá hèn yếu để chồng phải mắc mưu quân giặc ?” Tiểu Lý Bá tiếp:

- Trong trận đánh ở Phiên Ngung Thành, anh thất lạc Lữ Quốc Công. Trận chiến vừa tàn, anh ruổi ngựa một mình trong trận địa tìm kiếm người. Qua Thuyền tướng quân cho đội cận vệ và Mộc Hồng ra đón đường giao chiến. Nhưng chỉ vài hiệp, Mộc Hồng nhảy ra vòng chiến bảo anh: «Tiểu Lý Bá ! Đừng hùng hờ nữa vô ích ! Mãnh hổ nan địch quần hồ ! Một mình ngươi làm sao cự nổi hàng trăm vạn quân ta ? Hãy buông gươm qui hàng, vì Lữ Gia cùng Thu Vân tiểu thư đã ở trong tay bọn ta rồi!»

Anh Kiệt kêu lên:

- Chúng nói láo... Lữ Quốc Công đã tử nạn giữa trận tiền rồi.

- Về sau này anh mới biết, chớ trong khi đó, anh khổ tâm lắm ! Lữ Quốc Công là linh hồn chiến đấu chống quân Hán triều, nay người bị bắt mới làm sao ? Thấy anh có vẻ phân vân, Mộc Hồng liền quay mặt về phía doanh trại làm hiệu. Anh thấy từ xa một người phi ngựa tới, Thu Vân bị cột chặt phía sau. Nàng nhìn thấy anh liền kêu vang dậy: «Anh ơi !» Thật tình, trong lúc đó anh chưa xót vô cùng ! Nếu vậy đúng Lữ Quốc Công đã nằm trong tay giặc rồi sao ? Mộc Hồng lại bảo anh: «Qua Thuyền tướng quân rất mến tài nghệ của hiệp sĩ ! Bởi vậy người không muốn giết hiệp sĩ, như trăm nghìn tướng khác ! Người đặt sinh mạng Lữ Gia vào trong tay hiệp sĩ đó ! Nếu bằng lòng qui phục thì cứu sống được Lữ Gia.»

Hoa Mai thở dài:

- Thế là anh qui hàng ?

- Anh đâu tin lời bọn chúng, nhưng Thu Vân đã lớn tiếng bảo anh là Lữ Quốc Công đã hạ lệnh cho ba quân tướng sĩ qui hàng... Lời nói của Thu Vân trong lúc đó làm cho anh chua xót vô cùng ! Nhưng anh không biết làm sao hơn, khi nàng nói thêm: «Anh ơi ! Thúc phụ đã già yếu lắm rồi ! Anh đừng chống cự nữa. Hãy lo cứu mạng người trước đã.»

Anh Kiệt thở dài, hiểu được tâm trạng của Tiểu Lý Bá trong hoàn cảnh đó. Nếu chàng ở địa vị của Lý Bá cũng phải xuống ngựa qui hàng thôi ! Bởi vì sinh mạng của Lữ Quốc Công mới là điều đáng kể hơn hết. Hoa Mai cau mày nói:

- Tại sao chị Thu Vân lại khuyên anh qui hàng quân giặc ? Chị cũng không dè Lữ Quốc Công đã tử trận ư ?

- Sao Thu Vân lại không biết chuyện đó ? Nhưng vì nàng quá yếu đuối, chỉ sợ Qua Thuyền tướng quân giết chết anh thôi !

- Rồi sao nữa anh ?

- Thế là anh buông gươm qui phục ! Qua Thuyền tướng quân truyền giam lỏng anh trong vòng dinh thự của hắn cùng với Thu Vân. Liên tiếp cả tháng trời, không thấy chúng đã động gì tới mình hay cho gặp Lữ Quốc Công, anh sinh nghi mới hỏi dò Thu Vân ! Nàng một mực bảo anh: «Lữ Quốc Công được chúng săn sóc chu đáo lắm và hiện nay, người đang bàn bạc chuyện an dân với Qua Thuyền tướng quân...» anh không chút nghi ngờ vì chính Thu Vân đã thốt ra những lời đó...

- Trời, như vậy là chị Thu Vân sinh lòng bội phản ư ?

- Không đâu hiền muội ! Chính vì bọn chúng đe dọa sẽ giết chết anh nên Thu Vân mới làm thế ! Nhiều năm tháng đi qua, anh vẫn không giáp mặt Lữ Quốc Công. Rồi Thu Vân lại nhuốm bệnh thành linh, thuốc thang không khỏi. Có lẽ bị dồn ép giữa sự đe dọa và lòng hồi hận vì đã dối gạt anh, bệnh nàng càng trầm trọng hơn. Đến lúc sắp thở hơi cuối cùng, Thu Vân mới thú thật hết mọi chuyện. Anh như người từ trên trời rớt xuống, không còn biết nói thế nào nữa. Thì ra, anh đã bị giam lỏng từ bao lâu nay. Lữ Quốc Công đã chết rồi. Vậy mà anh liều chịu nhục để cứu mạng người. Trước khi nhắm mắt nàng còn mở lời trần trối: Nàng xin anh tha tội, sở dĩ nàng dối chồng cũng chỉ vì quá yêu anh thôi.

Hoa Mai kêu lên:

- Trời ơi ! Chị Thu Vân đã chết ?

- Đúng thế ! Ngay trong đêm hôm đó anh đã mang xác Thu Vân trốn khỏi dinh thự Qua Thuyền tướng quân và vượt trường thành đem chôn ở đèo Mây...

Tiểu Lý Bá quá xúc động lặng thinh. Một lúc Anh Kiệt hỏi:

- Từ ấy những nay anh đi về đâu ?

Tiểu Lý Bá khẽ nói:

- Sau cái chết của Thu Vân, ngu huynh buồn chán quá, lại được tin đất nước hoàn toàn đặt dưới quyền đô hộ của quân Tàu, ngu huynh không còn thiết gì nữa hết. Một mình một ngựa, ngu huynh tìm về Cổ an ở thôn Cao Đồng, nơi dưỡng phụ trụ trì và mình đã lớn khôn...

Anh Kiệt lại hỏi:

- Tại sao anh không trở về Hạnh Hoa Thôn ?

- Anh nghe tin Hạnh Hoa Thôn thất thủ và toàn thể mọi người đều liêu chết tự sát. Anh đau lòng lắm, liền băng rừng lướn bụi thì chỉ thấy quân giặc khắp cùng nơi ! Hỏi người của quân Hạnh Hoa Thôn dân chúng chỉ lắc đầu, bảo không biết gì hết.

- Anh về đây tự bao giờ ?

- Ba năm trước về một lần, không biết tin tức gì cả. Chiêu Anh Quán lại bị phá tan hoang. Anh buồn nản quay về Động Sơn Nhai tìm Liêu Cốc bá phụ.

Hoa Mai liền hỏi:

- Liêu bá phụ cũng vẫn trụ trì trên Động Sơn Nhai ư ?

Anh Kiệt cũng hỏi:

- Thế là sau trận Phiên Ngưng Thành thất thủ, Liêu bá phụ về núi ?

Tiểu Lý Bá lắc đầu:

- Không đâu ! Ngu huynh về sơn động thấy vắng vẻ khác thường, Liêu bá phụ đi đâu mất dạng. Anh đành ở lại đó một mình để tâm hồn được thanh thoi qua những chuyện đau đớn khổ sâu ! Anh mong mỗi Liêu bá phụ trở về để xin người thí phát vì chính trong lòng anh đã chán cảnh hồng trần chêm giết nhau.

Anh Kiệt lắc đầu thở dài:

- Em thật không ngờ một người oai hùng như Đại huynh mà có lúc quần trí như thế. Đại huynh quên rằng đất nước ta đang bị quân Tàu đô hộ sao ? Hàng ngày, dân ta bị áp bức, chết chóc dần mòn. Chúng ta là hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn, những người mà họ tưởng sẽ dẫn dắt họ đánh đuổi quân cướp nước. Anh đã chán nản như thế rồi làm sao ?

Tiểu Lý Bá cúi mặt nhìn xuống như ăn năn hối hận lắm. Một lúc chàng nói:

- Bây giờ thì anh đã hiểu tất cả. Anh nhìn nhận mình đã có lúc mất hết tinh thần trước những đau thương dồn dập tới. Mà khổ quá: Lữ Quốc Công đã chết, Thu Vân cũng không còn, anh đang mang mỗi hận lòng, lại được tin các bạn đều tự sát trong trận Hạnh Hoa Thôn. Các em biểu anh không chán nản làm sao được ?

- Nào có ai đã chết đâu ! Tiêu thúc phụ chỉ bị mù mắt, còn Lệ Hồng hiền tử và các bạn đều bình yên !

Tần Ngọc từ nãy giờ vẫn lặng thinh ngồi canh chừng Nhị Điện đạo sĩ ! Chừng thấy mọi người bàn bạc đến Tiêu Hà lão hiệp chàng không thể im lặng được. Tần Ngọc ấp úng nói:

- Vũ huynh ! Tiêu lão hiệp đâu còn nữa...

Anh Kiệt, Hoa Mai và Tiểu Lý Bá đều kinh hoàng nhìn Tần Ngọc. Anh Kiệt hỏi nhanh:

- Tần Ngọc ! Em nói gì lạ vậy ? Thúc phụ làm sao ?

- Thúc phụ đã ra người thiên cổ rồi !

Hoa Mai nắm lấy vai Tần Ngọc, hét lớn:

- Em bảo sao ? Thúc phụ của ta đã chết ? Trời ! Làm sao mà chết ?

- Bọn do thám của Ngọc Lan đã đầu độc thúc phụ rồi !

- Trời ơi ! Quân do thám của Ngọc Lan !

- Mạc Tuyết Lan chẳng ?

- Không ! Đồng đảng của con bé ấy đã đầu độc thúc phụ ! Chúng em đuổi theo tới sào huyệt mới bắt được cả lũ và giải cứu cho Hồng Nhi. Chị Lệ Hồng đã hạ lệnh xử tử chúng để tế vong hồn thúc phụ.

Hoa Mai gục xuống khóc:

- Khốn nạn thân tôi ! Từ lúc trở về Hạnh Hoa Thôn, cứ bận rộn luôn, chưa có dịp sống gần bên thúc phụ để nghe lời dạy bảo của người. Giờ đây người đã chết !

Tiểu Lý Bá ngậm ngùi trước hung tin đó, nhưng qua bao cuộc bể dâu, lòng chàng như chai cứng lại, không còn nước mắt để mà khóc người thân. Hoa Mai bỗng gạt nước mắt nói:

- Thôi, chúng ta nên vào rừng Phục Lâm tìm gặp chị Lệ Hồng trước đã. Bắt được Nhị Điện thật là điều may mắn vậy.

Mọi người đều khen phải ! Tiểu Lý Bá liền khom xuống nhắc bổng Nhị Điện lên rồi nói:

- Thôi, chúng ta đi.

Tần Ngọc vội vàng chạy trước để dẫn đường, Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt, Hoa Mai theo sau.

Ngọc Lan mỗi một dựa lưng vào gốc cây thêm thiếp. Cạnh đó là Lê Hồng, Phi Hồng Yên, Hồng Nhi ngồi lặng yên chờ đợi tin tức của Tần Ngọc. Đêm hôm qua, sau khi quân binh của Đỗ Kế rút lui, Lê Hồng hạ lệnh đốt hết trang trại sau khi cho chuyển quân vào rừng Phục Lâm để thẳng đến Trung Sơn. Nhưng địa điểm đó chỉ riêng nàng, Phi Hồng Yên và Tần Ngọc biết mà thôi còn kỳ dư chưa ai rõ. Lê Hồng lo ngại các tráng sĩ bàn bạc sẽ lọt đến tai Ngọc Lan thì nguy hại vô cùng. Thế nào khi được thả ra, cô ta cũng lại xúi cha kéo quân vây phủ.

Nhờ Lê Hồng phòng xa mà Ngọc Lan hoàn toàn không rõ được ý định của phái Hạnh Hoa. Cô ta rất ngạc nhiên khi thấy quân Hạnh Hoa Thôn đốt phá trang trại rồi kéo róc vào rừng. Nhưng đến bên bờ suối này họ lại dừng chân. Một lúc sau, nàng thấy chỉ còn có Lê Hồng, Phi Hồng Yên và Hồng Nhi ở cạnh bên mình thôi, còn bao nhiêu lần đầu mất cả. Thời gian qua mau, trời dần xế bóng, nhưng Ngọc Lan không thấy Lê Hồng và Phi Hồng Yên động đậy... Hai người dựa lưng vào gốc cây lim dim mắt. Riêng cậu bé Hồng Nhi thì chạy quanh quần đó, chốc chốc lại ngồi xuống bên nàng, nhưng không nói một lời. Phi Hồng Yên vụt ngồi phất dậy, hỏi Lê Hồng:

- Kìa chị ! Hình như có nhiều người đi về phía mình !

Hồng Nhi vụt kêu lên:

- Cha... Cha đã về !

Anh Kiệt từ xa nhảy vụt tới ôm lấy con, mừng rỡ:

- Hồng Nhi ! Con của cha !

Trong khi đó, Lê Hồng và Phi Hồng Yên nhìn thấy Tiểu Lý Bá đến với Hoa Mai thì sững sờ, kêu lên:

- Trời ! Đại huynh Tiểu Lý Bá !

Tiểu Lý Bá mỉm cười, chào hai người rồi liệng thân Nhị Điện xuống đất. Lê Hồng, Phi Hồng Yên và cả Ngọc Lan đều sững sốt nhìn lão đạo sĩ. Anh Kiệt quay lại nói Ngọc Lan, rồi hỏi Lê Hồng:

- Con bé nào đây ? Có phải Ngọc Lan chăng ?

- Đúng cô ta rồi ! Một mình chỉ huy cả đội do thám xâm nhập vào hàng ngũ chúng ta. Em đã giết cả bọn chúng để tế vong hồn thúc phụ.

Hoa Mai cất tiếng:

- Tần Ngọc đã báo tin cho em biết rồi. Hiện giờ mò thúc phụ có ai trông coi không chị ?

- Chị đem thúc phụ chôn cất kỹ trong rừng, chờ có dịp trở lại lấy cốt. Chị đã trả thù cho em. Chỉ riêng Mạc Tuyết Lan là trốn thoát.

Hoa Mai vụt quay phắt lại, nghiêng răng chỉ vào mặt Ngọc Lan:

- Còn con khôn nạn này ! Sao không giết chết nó đi ? Chính nó đã bày ra tất cả những chuyện đau thương đó. Phải giết nó ngay mới được...

Hoa Mai chụp thanh báu kiếm bên hông Lê Hồng, vung lên cao. Tiểu Lý Bá vụt phóng tới đoạt lấy thanh kiếm, bảo em:

- Hoa Mai không nên hành động hồ đồ như vậy !

Lê Hồng bước tới bảo Hoa Mai:

- Hiền muội ! Chị vẫn biết Ngọc Lan đáng tội chết, nhưng một lời đã hứa với Đỗ Kế, không thể ta làm sai ! Chị hứa sẽ giao trả Ngọc Lan ở tại Miếu Thổ Thần hai ngày sau khi em và Vũ huynh được trả về trang trại.

Nàng nói xong, quay sang Phi Hồng Yến:

- Hiền muội ! Việc này chắc chị phải nhờ đến em.

Hoa Mai cất tiếng bảo Lê Hồng:

- Thưa chị ! Nếu về việc trao trả Ngọc Lan cho Đỗ Kế, xin chị giao phó cho em.

Phi Hồng Yến nói:

- Từ lúc Hoa Mai trở về Hạnh Hoa Thôn tới giờ, chị không lúc nào thành thối cả. Việc này để em đi thay cho.

Hoa Mai cúi mặt nhìn xuống. Trong khi đó, Phi Hồng Yến đứng lên đến bên Ngọc Lan, bảo:

- Đường từ đây đến Hạnh Hoa Thôn không bao xa, nhưng muốn tránh sự bất trắc, ta buộc lòng phải dùng chước này.

Nàng dứt lời, khoa tay điểm vào huyệt sau ót Ngọc Lan. Con gái Đỗ Kế duỗi thẳng hai chân nằm chờ người ra, Phi Hồng Yến ôm xóc Ngọc Lan lên vai rồi phóng mình nhảy vụt đi, một lúc mất dạng.

Quân binh Hạnh Hoa Thôn đang đóng rải rác trong rừng Phục Lâm, nghe tin Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt, Hoa Mai trở về, ùn ùn kéo đến càng lúc càng đông. Ai nấy biểu lộ sự vui mừng hăng hái trở lại. Anh Kiệt hỏi Lê Hồng:

- Em bỏ sào huyệt trong núi Phục Sơn định đem quân đi đâu ? Nghe nói về núi Trung Sơn phải không ?

- Phải đó anh !

Hoa Mai bỗng hỏi Lê Hồng:

- Chị liệu đồng đảng của Ngọc Lan đã bị tiêu diệt hết chưa ? Em sợ trong hàng ngũ quân ta vẫn còn vài người theo chúng.

Lê Hồng lắc đầu nói:

- Em khỏi phải lo ! Chị đã tìm hiểu kỹ càng rồi ! Chính Hồng Nhi bị nhốt trong sào huyết của chúng hai ngày... Cháu đã biết mặt tất cả.

Vũ Anh Kiệt nhìn con mỉm cười sung sướng. Chàng hỏi Hồng Nhi:

- Một điều rất lạ ! Làm sao chúng không hành hạ gì con hết vậy ?

- Chính nhờ Mạc Tuyết Lan đó cha ! Không hiểu sao cô ta hết lòng bảo vệ con, không cho ai chạm đến. Mấy lần Ngọc Lan định giết con, cô ấy đều ngăn lại !

Anh Kiệt và Hoa Mai đều biểu lộ sự ngạc nhiên về thái độ của Mạc Tuyết Lan. Tiểu Lý Bá tò mò trước tên Mạc Tuyết Lan, nên hỏi Anh Kiệt:

- Vũ hiền đệ ! Mạc Tuyết Lan là ai ?

- Nàng đến đây xin gia nhập hàng ngũ chúng ta và xưng là em của Mạc Tồn dũng sĩ.

- Anh có biết Mạc Tồn ! Người ấy đúng là một trang dũng sĩ.

Lê Hồng thở dài nói:

- Thế mà bị quân giặc giết đi thật uổng vô cùng.

- Hiền muội nói sao ? Mạc Tồn bị giết ? Ồ ! Có lý nào ?

- Chính Mạc Tuyết Lan cho em biết như vậy. Bị giết có gần nửa năm rồi, lúc nàng mới tới đây.

Tiểu Lý Bá lắc đầu:

- Bịa đặt ! Con bé đó chẳng biết gì về Mạc Tồn đâu.

Hồng Nhi xen vào:

- Cô ấy bảo Mạc Tồn dũng sĩ tài giỏi không khác gì ba con... Nhưng người đã bị bắt và bị giết ở Thôn Cao Đồng.

- Đúng là Mạc Tồn có bị bắt, nhưng chàng ta lại vượt ngục được rồi ! Bọn cận vệ quân của Đỗ tri huyện bắt chớ ai. Mạc Tồn vừa về vùng sơn nhai thăm nhà và có gặp ta nữa. Họ Mạc hẹn sẽ giúp sức bọn ta khi cần đến.

Anh Kiệt, Lê Hồng, Hoa Mai đều ngơ ngác nhìn nhau. Thật tình họ không còn hiểu ra làm sao nữa ? Thế Mạc Tuyết Lan là ai ? Đối với Mạc Tồn có liên quan gì chẳng ? Bỗng mọi người nghe đánh vụt một cái, liền quay lại thì nghe tiếng Tàn Ngọc la thất thanh:

- Nhị Diên !...

Tiểu Lý Bá mắt sáng như sao, vụt thấy lão đạo sĩ thoát đi liền đuổi theo. Nhưng Nhị Điền như chim sỏ lồng thoát chạy mất dạng. Tiểu Lý Bá đuổi theo một đỗi không thấy gì cả liền quay về. Lệ Hồng, Anh Kiệt, Hoa Mai đang lao nhao bàn tán:

- Nếu thế là hẳn đã nghe rõ mọi chuyện rồi. Ta hờ hênh để hẳn trốn thoát, thật có hại. Hẳn đã bị điểm huyết, ai ngờ tự hẳn mở huyết được mà phòng...

Lệ Hồng lộ vẻ buồn:

- Em thật lúng túng ! Định kéo quân về núi Trung Sơn tạm trú, bây giờ Nhị Điền đạo sĩ đã biết mới làm sao ?

Vũ Anh Kiệt nói:

- Không hại gì đâu ! Chúng ta còn đủ thì giờ đổi sang địa điểm khác mà. Tại sao em không nghĩ đến núi Hạc Sơn ở về hướng Tây Hạnh Hoa Thôn ?

- Nghe chừng nơi đó nhiều rắn rít, hùm beo thú dữ. Quân ta ẩn trú sẽ gặp nhiều bất lợi.

Tiểu Lý Bá lắc đầu nói:

- Em nghĩ thế không đúng. Ta tìm những hang đá ẩn trú cho kiên cố thì thú dữ có làm gì được đâu. Chừng đó ác thú sẽ là những tên lính canh phòng rất nguy hại, sẽ làm cho quân giặc không dám vào...

Lệ Hồng nói:

- Nếu thế chúng ta đổi đường sang núi Hạc Sơn.

Nàng liền truyền các đội trưởng sửa soạn lên đường. Các đội trưởng vâng dạ kéo quân đi ngay. Hoa Mai chợt nhớ đến Phi Hồng Yên liền bảo Lệ Hồng:

- Còn Phi Hồng Yên nữa ! Làm sao bây giờ ? Chị ấy đâu biết chúng ta bắt buộc phải đổi địa điểm thế này ?

Ai nấy đều lo ngại ! Lỡ ra Phi Hồng Yên đến núi Trung Sơn trong lúc quân Đồ Kế đang bủa vây thì nguy hiểm lắm ! Tần Ngọc nói nhanh:

- Để em đi báo tin cho chị Phi Hồng Yên biết.

Lệ Hồng bảo Tần Ngọc:

- Em ráng đến miếu Thổ Thần trước khi trời tối, họa chẳng mới gặp Hồng Yên.

Tần Ngọc vâng dạ rồi phóng mình đi. Còn lại bốn người: Vũ Anh Kiệt, Tiểu Lý Bá, Lệ Hồng, Hoa Mai đều theo quân sĩ về núi Hạc Sơn.

★

★ ★